

Вадим спішив, — через старого він спізнився хвилин на десять. Олесья, мабуть, не буде сидіти в вітальні, як завжди перед його приходом. Подума, що він не прийде, і піде до себе в кімнату або до Зої.

На його дзвінок одчинила двері не покоївка, а Модест Аркадієвич. Він зразу звернув на себе увагу Вадима своїм надзвичайним виразом, — трівожним, заклопотаним, зажуреним.

В передпокою висіло багато одежі, а на підлозі рядами стояли калоші. З ідальні чувся гомін багатьох голосів і видно було постаті людей з бородами, лисинами, поважних.

— А це ви, Вадим Трохимович! — скрикнув Модест. — Роздягайтесь, роздягайтесь. Лекції, здається, сьогодні у вас не буде. З Славком невеличкий припадок був. Але ви про це з Олесею поговоріть... У нас горе, милий Вадим Трохимович, просто горе. Чули про Пампушенка?

— Якого Пампушенка? — вішаючи плащ на кілок, спитав Вадим.

— Ну, значить, не чули. Єсть тут один... Чи був... Чи, той, єсть таки!.. Один з компанії Ганжули чи відроженців, хто їх там знає. Сьогодні влетів в редакцію чорносотенного “Руссакого края” і вистрілами з револьвера убив редактора, секретаря й ранив двох співробітників. Його схопили. А тепер є чутка, що чорносотенці нам погром готують... Яке наробили! Яке наробили! Ай-ай-ай! Що буде? Що буде?

Вадим був вражений. Вій згадав чоловіка в сивій шапці, який біг до Ганжули тиждень тому назад.

— Вибачте, голубчику, треба бігти! У нас там рада тепер. Треба обміркувать, що робить... Ах, ах, яке наробили!

Хитаючи головою то вправо, то вліво, він побіг у ідальню й зачинив за собою двері.

Вадим пройшов у вітальню.

На столі горіла лампа, а біля столу, примостившись якомсь боком у фотелі й притулившись щокою до спинки його, сиділа Олесья. Вона не поворухнулась, як ввійшов Вадим, хоч і знала, що це він. Він хутко наблизився до неї й тихо сказав:

— Добрий вечір!

Олесья, не повертаючись, простягнула йому руку. Він узяв і, не випускаючи її, проговорив:

— Що з вами?

— Вам казав Модест?

— Казав.

Все-таки держучи її руку, Вадим підтягнув другою рукою стілець і сів поруч з Олесею.

— Я так і знала, що щось подібне трапиться, — немов задумчиво сказала вона. — Мусіло трапитись.

— Боротьба, Олесью!..

І Вадим легенько й ніжно погладив її по руці. Олесья глибоко зітхнула. З ідальні глухо доносився гамір балачок.

— У Славка припадок був? — тихо спитав Вадим.

— Ах, тут... все було! — з мукою сказала Олесья і сильно потиснула руку Вадима, немов цим жаліючись йому й від цього оживляючись. Вона ще раз зітхнула й зняла голову з спинки фотеля.

— Сьогодні якийсь кошмарний день... Зранку знов сцена у Модеста й Діни. У Славка припадок. Я, дійсно, хутко згожусь з вами, що Модест божкові служить. Діна — неможлива.

Я вже не можу її бачить. Навіщо всі ці жертви, взаїмні муки, образи? Ах, я не можу більше! А потім... Ви знаєте... Ні, цього я вже не сподівалась!

Олеся обережно вийняла свою руку з руки Вадима й взяла себе за виски.

— У мене від усього страшно голова болить.

— Щось ще трапилось? — з уважною, сумною ніжністю дивлячись на неї, спитав Вадим.

— Ви знаєте, що вийшло у Водосвятського й Валі? — раптом, знімаючи руки й злегка червоніючи, проговорила Олеся. — Вони... вона... Він її знасилував, і вона тепер вагітна.

— Що ви кажете? — здивувався Вадим. — Але ж... я їх бачив ці дні, й вони... мирне, навіть більше, розмовляли між собою? Я не розумію...

— Ну, так! — живо й з замішанням згодилась Олеся. — Але що ж Валі було робить? І він їй подобається. Але не в тому річ... Ну, може, Валя так це сказала, їй соромно. Але друге! Ви знаєте, що Валя принципіально проти... проти штучних абортів...

Олеся стала дивитись убік і говорити швидче й дуже серйозно.

— Вона мусіла признатись Анатолію як опікуну. Хоч вона й совершеннолітня, але... Ну, вона сказала. Ви можете уявити, що сталося з Анатолієм. Він їй запропонував... — аборт, але вона не згодилась. Значить, як? Валя сказала, що повинчається з Водосвятським. Тоді Анатолій покликав Водосвятського.... І от тут... Це щось таке вже, що я... просто не розумію. Водосвятський приніс з собою якісь векселі. Очевидно, знав уже, за чим кликав його Анатолій! Розумієте! Хоч Анатолій нічого не писав, для чого й за чим. Коли Анатолій сказав йому, що він мусить женитись на Валі, Водосвятський вийняв векселі й сказав, що жениться тоді, як Анатолій підпише ті векселі. Щось тисяч на тридцять чи п'ятьдесят, я не пам'ятаю... Ні, я просто не можу... Анатолій так розсердився, що почав бити нагайом Водосвятського. Водосвятський вихопив револьвер. Валя в істеріку... Що ж це таке, Вадим Трохимович? Що?!

— Ну, і чим же скінчилось? — з посмішкою й інтересом спитав Вадим.

— Кінчилось тим, що Анатолій мусів згодитись. Але в день вінчання підпише. Через тиждень вони вінчаються. Валя хоче якнайшвидче, щоб рождиння дитини потім не кинуло на неї тінь.

— Так... — помалу сказав Вадим. — Але, власне, в цьому нема нічого надзвичайного.

— Як “нічого надзвичайного”?!

— Ну, що ж тут надзвичайного? Майже всі “порядні шлюби” так робляться. Розуміється, без таких ексцесів, спокійніше, прилично, але... в основі те саме, що й тут... Купля-продажа! — різко додав Вадим і чогось встав.

— Так лекції сьогодні не буде з Славком? — холодно спитав він.

Олеся й здивовано, й разом немов розуміючи його, сумно глянула на Вадима й тихо сказала:

— Ні, сьогодні не треба. Він лежить.

— В такому разі прощайте. Завтра прийду.

— Чого ж ви так швидко? Посидьте... — дивлячись в землю, проговорила Олеся.

— Чого ж сидіти? Та у вас же сьогодні вечір в клубі. Мабуть, треба... щось там...

— Вечір ще не скоро. І потім, я не знаю... Після цієї події з Пампущенком... Сядьте, Вадим Трохимович... Я вас так ждала...

Вадим мовчки й поволі сів. Олеся несміло взяла його руку й проговорила:

— Наші ж відносини... цілком дружні... Правда?

— Правда, — коротко сказав Вадим.

Олеся мовчки й дуже ніжно стала перебірать його пальці, часом поглажуючи то один, то другий.

— Я ж не можу кинуть Зої, Вадим... — раптом прошепотіла вона. — Це не божок, а... я не можу.

— Я ж нічого не кажу. Я згожуюсь... — жорстко кинув Вадим.

Олеся помовчала, не перестаючи ласкати його руку.

— Та діло й не в Зої! — голосніше, ніж треба, додав Вадим. — І що говорить більше? Я тільки справді падлюка й нікчемність. Нема у мене сили встати й піти собі од вас. На завсігди, розуміється. Нема сили навіть не брехать собі. Собі брешу, от в чому вся мерзота, себе обманюю, поганець! І нічого дивного не буде, що я зроблю те саме, що й Водосвятський, не так грубо, нахабно, але те саме.

Він одняв свою руку з рук Олесі й знов устав. Олеся похилила голову.

— Безвольність, трухлявість якась. Щоб почути ваш голос, я готов... Хіба тут моє місце? Е!.. Прощайте, я вас задержую...

Олеся все сиділа з похиленою головою.

— Посидьте ще трохи... — винувато прошепотіла вона і підвела лице. На очах у неї були сльози.

Вадим кашлянув, з крєктінням зітхнув, ступив кроків два убік і потім, швидко сівши коло Олесі, взяв її руку.

— Не сердьтесь на мене, біла! Не треба. Я не хочу вам боляче зробити. Вам найменше. Виходить так... Мені я не знаю як тяжко, що я роблю вам неприємности. Вам, якій я так вдячний. Біла, не треба...

— Я ж не сержусь... — крізь сльози посміхнулась Олеся. — Мені тільки так... сумно. Все так... тяжко кругом. І я теж уся розкисла. Я зовсім закинула Зою, Славка, а стала якоюсь егоїсткою. Ви не звертайте уваги, у мене сьогодні нерви напружені... Ці історії всі... Ну, ідіть лучше, а то я тут зовсім... розплачусь...

І, одвернувшись, упершись чолом в спинку фотеля, вона тихо заплакала.

— Ідіть... Вадим... — сказала вона, не озираючись.

Вадим устав, узяв її руку й ніжно, винувато поцілував її. Рука тихо стиснула його руку. Він майже на шпиньках вийшов, одягся і, стараючись не робити шуму, одімкнув собі двері.